

Compareixença del president Puigdemont davant del ple del Parlament

Barcelona, 10 d'octubre de 2017

Comparec davant d'aquest Parlament a petició pròpia per presentar-los els resultats del referèndum celebrat el dia 1 d'octubre i per explicar-los les conseqüències polítiques que se'n deriven. Sóc conscient, com segurament molts de vostès, que avui també comparec davant del poble de Catalunya i de molta altra gent que ha fixat la seva atenció en el que avui passi en aquesta cambra.

Vivim un moment excepcional, de dimensió històrica. Les seves conseqüències i efectes van molt més enllà del nostre país i s'ha fet evident que, lluny de ser un afer domèstic i intern, com sovint ens hem hagut d'escoltar de part dels qui han negligit la seva responsabilitat en no voler conèixer el que estava passant, Catalunya és un afer europeu.

De la meua compareixença no esperin ni amenaces, ni xantatges, ni insults. El moment és prou seriós com perquè tots assumim la part de responsabilitat que ens correspon en la necessitat imperiosa de desescalar la tensió i no contribuir, ni amb la paraula ni amb el gest, a incrementar-la. Al contrari, vull adreçar-me al conjunt de la població; als qui s'han mobilitzat els dies 1 i 3 d'octubre, als qui ho van fer dissabte en la manifestació advocant pel diàleg i els qui ho van fer massivament diumenge en defensa de la unitat d'Espanya. I als qui no s'han mobilitzat en cap d'aquestes convocatòries. Tots, amb les nostres diferències i discrepàncies, amb allò en què ens entenem i en allò en què no ens entenem, formem un mateix poble i l'hem de continuar fent plegats, passi el que passi, perquè així es fa la història dels pobles que busquen el seu futur.

Mai no ens posarem d'acord en tot, com és evident. Però sí que entenem, perquè ja ho hem demostrat moltes vegades, que la manera d'avançar no pot ser altra que la democràcia i la pau. Que vol dir el respecte per al que pensa diferent i trobar com fer possible les aspiracions col·lectives, amb el benentès que això requereix grans dosis de diàleg i empatia.

Com es poden imaginar, en aquestes darreres jornades i hores, se m'han adreçat moltes persones suggerint el que havia de fer o de deixar de fer. Tots ells són suggeriments lícits, respectables i propis d'un moment com aquest. A tots els que he pogut fer-ho els ho he agraït, perquè en cadascun d'ells hi he reconegut raons fonamentades que val la pena d'escoltar. També jo he demanat opinió a diverses persones, que m'han ajudat a enriquir l'anàlisi del moment i la perspectiva de futur, també els ho vull agrair de tot cor.

Però el que els exposaré avui no és una decisió personal, ni una dèria de ningú: és el resultat de l'1 d'octubre, de la voluntat del Govern que presideixo d'haver mantingut el seu compromís de convocar, organitzar i celebrar el referèndum d'autodeterminació, i naturalment de l'anàlisi

dels fets posteriors que hem compartit al si del Govern. Avui toca parlar dels resultats de l'1 d'octubre al Parlament i això és el que farem.

Som aquí perquè el passat dia 1 d'octubre Catalunya va celebrar el referèndum d'autodeterminació. Ho va fer en unes condicions més que difícils: extremes. És la primera vegada en la història de les democràcies europees que una jornada electoral es desenvolupa enmig de violents atacs policials contra els votants que fan cua per dipositar la papereta. Des de les 8 del matí i fins l'hora de tancament dels col·legis, la policia i la Guàrdia Civil van colpejar persones indefenses i van obligar els serveis d'emergències a atendre més de 800 persones. Ho vam veure tots, també ho va veure el món que es va esgarrifar de les imatges que s'anaven rebent.

L'objectiu no era només confiscar urnes i paperetes. L'objectiu era provocar el pànic generalitzat i que la gent, veient les imatges de violència policial indiscriminada, es quedés a casa i renunciés al seu dret de vot. Però als responsables polítics d'aquesta ignomínia els va sortir el tret per la culata. 2.286.217 ciutadans van vèncer la por, van sortir de casa i van votar. No sabem quants ho van intentar sense èxit, però sí sabem que els col·legis clausurats violentament representen un cens de 770.000 persones més.

Més de dos milions dos-cents mil catalans van poder votar perquè van vèncer la por, i també perquè quan van arribar al seu col·legi hi van trobar urnes, sobres, paperetes, taules constituïdes i un cens fiable i operatiu. Les operacions i registres policials de les setmanes anteriors a la recerca d'urnes i paperetes no van impedir el referèndum. Les detencions d'alts càrrecs i funcionaris del Govern tampoc no van impedir el referèndum. Les escoltes telefòniques, els seguiments de persones, els atacs informàtics, el tancament de 140 webs, les violacions de la correspondència, tampoc no van impedir el referèndum. Repeteixo: malgrat l'esforç i els recursos destinats per combatre'l, quan els ciutadans van arribar als col·legis electorals, hi van trobar urnes, sobres, paperetes, taules constituïdes i un cens fiable i operatiu.

Vull fer, per tant, un reconeixement a totes les persones que van fer possible aquest èxit logístic i polític. Als voluntaris que van dormir a les escoles. Als ciutadans que van guardar les urnes a casa. Als impressors que van imprimir les paperetes. Als informàtics que van idear i desenvolupar el sistema de cens universal. Als treballadors i treballadores del Govern. Als votants del Sí i als del No, i als del vot en blanc. A tantíssima gent anònima que va posar el seu granet de sorra per fer-ho possible. I sobretot, vull enviar el meu afecte, la meva solidaritat i el meu escalf a tots els ferits i maltractats per l'operació policial. Les imatges quedaran enregistrades a la nostra memòria per sempre. Mai no ho oblidarem.

Cal reconèixer, i denunciar, que l'actuació de l'Estat ha aconseguit introduir tensió i inquietud en la societat catalana. Com a President de Catalunya, sóc molt conscient que en aquests moments hi ha molta gent preocupada, angoixada, fins i tot espantada pel que està passant i pel que pot passar. Gent de totes les idees i tendències. La violència gratuïta i la decisió d'algunes empreses de traslladar la seva seva social, una decisió, deixin-m'ho dir, més de relat per als mercats que no amb efectes reals sobre la nostra economia (el que té efectes reals

sobre la nostra economia són els 16.000 milions d'euros catalans que són obligats a canviar de seu social cada any),sens dubte són fets que han emboirat l'ambient. A totes aquestes persones que tenen por, els vull enviar un missatge de comprensió i d'empatia, i també de serenor i tranquil·litat: el Govern de Catalunya no es desviarà ni un mil·límetre del seu compromís amb el progrés social i econòmic, la democràcia, el diàleg, la tolerància, el respecte a la discrepància i la voluntat negociadora. Com a President actuaré sempre amb responsabilitat i tenint en compte els 7,5 milions de ciutadans del país.

Voldria explicar on som, i sobretot per què som on som. Avui que tot el món ens mira, i sobretot, avui que tot el món ens escolta, crec que val la pena tornar-nos a explicar.

Des de la mort del dictador militar Francisco Franco, Catalunya ha contribuït tant com el més a la consolidació de la democràcia espanyola. Catalunya ha estat no només el motor econòmic d'Espanya, sinó també un factor de modernització i d'estabilitat. Catalunya va creure que la Constitució espanyola de 1978 podia ser un bon punt de partida per garantir el seu autogovern i el seu progrés material. Catalunya es va implicar a fons en l'operació de retornar l'estat espanyol a les institucions europees i internacionals després de 40 anys d'aïllament i autarquia.

El pas dels anys, però, va permetre constatar que el nou edifici institucional sorgit de la Transició, que a Catalunya es veia com un punt de partida des del qual evolucionar cap a cotes més altes de democràcia i d'autogovern, les elits hegemòniques de l'estat l'entenien no com un punt de partida, sinó com un punt d'arribada. Amb el pas dels anys, el sistema no només va deixar d'evolucionar en la direcció desitjada pel poble de Catalunya, sinó que va començar a involucionar.

En coherència amb aquesta constatació, l'any 2005, una gran majoria, el 88% d'aquest Parlament, repeteixo, una majoria del 88% d'aquest Parlament, seguint els procediments marcats per la Constitució, repeteixo, seguint els procediments marcats per la Constitució, va aprovar una proposta de nou Estatut d'Autonomia, i la va enviar al Congrés de Diputats. La proposta catalana va desfermar una campanya d'autèntica catalanofòbia, atida de manera irresponsable pels qui volien governar Espanya al preu que fos.

El text que finalment es va sotmetre a referèndum l'any 2006 ja era molt diferent de la proposta inicial del Parlament de Catalunya, però malgrat tot va ser aprovat pels ciutadans que van anar a votar. La participació va ser d'un 47% del cens, i els vots favorables a l'Estatut van ser 1.899.897. Vull remarcar que són 145.000 vots menys que el Sí a la independència de l'1 d'octubre.

L'estat, però, no en va tenir prou amb la primera retallada. Al 2010, quatre anys després de l'entrada en vigor de l'Estatut retallat, un Tribunal Constitucional format per magistrats escollits a dit pels dos grans partits espanyols, PSOE i PP, va emetre una sentència d'infaust record que retallava l'Estatut per segona vegada, i en modificava el contingut que ja havia estat votat pel poble en referèndum.

Convé recordar-ho, i subratllar-ho. Malgrat haver seguit els procediments previstos a la Constitució, malgrat tenir al darrere un 88% del Parlament de Catalunya, i malgrat el vot popular en referèndum, legal i acordat, l'acció combinada del Congrés de Diputats i del Tribunal Constitucional van convertir la proposta catalana en un text irreconeixible. I convé recordar-ho, i subratllar-ho, també: aquest text irreconeixible, doblement retallat i no referendat pels catalans, és la llei vigent actualment. Aquest ha estat el resultat del darrer intent de Catalunya de modificar el seu estatus jurídicopolític per les vies constitucionals, és a dir, una humiliació.

Però això no és tot. Des de la sentència del TC contra l'Estatut votat pel poble, el sistema polític espanyol no només no ha mogut un dit per intentar fer marxa enrere i reparar la trencadissa, sinó que ha activat un programa agressiu i sistemàtic de recentralització. Des del punt de vista de l'autogovern, els darrers set anys han estat els pitjors dels darrers quaranta: laminació continuada de competències a través de decrets, lleis i sentències; desatenció i desinversió en el sistema bàsic d'infraestructures de Catalunya, peça clau del progrés econòmic del país; i un menyspreu feridor cap a la llengua, la cultura i la manera de ser i de viure del nostre país.

Tot això que explico condensadament en unes poques línies, ha tingut un impacte profund en la societat catalana. Fins al punt quedurant aquest període molts ciutadans, milions de ciutadans, han arribat a la conclusió racional que l'única manera de garantir la supervivència, no només de l'autogovern, sinó dels nostres valors com a societat, és que Catalunya es constitueixi en un estat. Els resultats de les darreres eleccions al Parlament de Catalunya en donen testimoni.

A més ha passat una cosa encara més rellevant: i és que en paral·lel a la formació de la majoria absoluta independentista al Parlament, s'ha forjat un consens amplíssim i transversal al voltant de la idea que el futur de Catalunya, fos el que fos, havia de ser decidit pels catalans, democràticament i pacífica, a través d'un referèndum. En l'enquesta, de fet, més recent d'un important diari de Madrid, no d'aquí, de Madrid, un 82% dels catalans ho expressen així.

Amb l'objectiu de fer possible aquest referèndum, els darrers anys les institucions i la societat civil catalanes han endegat nombroses iniciatives davant del govern i les institucions espanyoles. Està tot documentat: fins a 18 vegades, i en tots els formats possibles, s'ha demanat obrir un diàleg per acordar un referèndum com el que es va celebrar a Escòcia el 18 de setembre de 2014. Un referèndum amb una data i una pregunta acordades entre les dues parts, en que les dues parts poguessin fer campanya i exposar els seus arguments, i en que les dues parts es comprometessin a acceptar i aplicar el resultat a través d'una negociació que protegís els interessos respectius. Si això s'havia pogut fer en una de les democràcies més antigues, consolidades i exemplars del món, com és el Regne Unit, per què no es podia fer també a Espanya?

La resposta a totes aquestes iniciatives ha estat una negativa radical i absoluta, combinada amb la persecució policial i judicial de les autoritats catalanes. L'expresident Artur Mas i les exconselleres Joana Ortega i Irene Rigau, així com l'exconseller de la Presidència Francesc

Homs, han estat inhabilitats per haver promogut un procés participatiu no vinculant i sense efectes jurídics el 9 de novembre de 2014. I no només inhabilitats, sinó multats de forma arbitrària i abusiva: si no dipositen més de 5 milions d'euros al Tribunal de Cuentas espanyol, tots els seus béns seran embargats i ells i les seves famílies poden veure's afectats.

A més a més d'ells, la Mesa d'aquest Parlament i desenes de càrrecs electes municipals han estat querellats per expressar el seu suport al dret a decidir i permetre debats sobre el referèndum. S'han presentat querelles contra la presidenta i a mesa del parlament per no permetre que el parlament pogués debatre. La darrera onada repressiva contra les institucions catalanes ha implicat la detenció i trasllat a dependències policials de 16 càrrecs i servidors públics del Govern de Catalunya, que van haver de declarar emmanillats i sense ser informats de quina era l'acusació que pesava sobre ells. El món també ha de saber que els líders de les entitats que han liderat les manifestacions més massives i alhora pacífiques de la història d'Europa estan imputats per un delictes de sedició que pot comportar fins a 15 anys de presó. Els responsables que han organitzat manifestacions que han meravellat el món pel seu civisme i sense incidents.

Aquesta ha estat la resposta de l'estat espanyol a les demandes catalanes, que sempre s'han expressat de forma pacífica i a través de les majories obtingudes a les urnes. El poble de Catalunya reclama des de fa anys llibertat per poder decidir. És ben senzill. Tanmateix, No hem trobat interlocutors en el passat ni els estem trobant en el present. No hi ha cap institució de l'Estat que s'obri a parlar de la demanda majoritària d'aquest Parlament i de la societat catalana. L'última esperança que podia quedar era que la monarquia exercís el paper arbitral i moderador que la Constitució li atribueix, però el discurs de la setmana passada va confirmar la pitjor de les hipòtesis.

Quiero dirigirme ahora a los ciudadanos del conjunto del Estado español que siguen con preocupación lo que ocurre en Cataluña. Les quiero trasladar un mensaje de serenidad y respeto, de voluntad de diálogo y acuerdo político, como ha sido siempre nuestro deseo y nuestra prioridad. Soy consciente de la información que les trasladan la mayoría de medios y de cuál es la narrativa que se ha instalado. Pero me atrevo a pedirles un esfuerzo, para el bien de todos; un esfuerzo por conocer y reconocer lo que nos ha llevado hasta aquí y de las razones que nos han impulsado. No somos unos delincuentes, ni unos locos, ni unos golpistas, ni unos abducidos: somos gente normal que pide poder votar y que ha estado dispuesta a todo el diálogo que fuera necesario para realizarlo de manera acordada. No tenemos nada contra España y los españoles. Al contrario. Nos queremos reentender mejor, y ese es el deseo mayoritario que existe en Catalunya. Porque hoy, des de hace ya muchos años, la relación no funciona y nada se ha hecho para revertir una situación que se ha convertido en insostenible. Y un pueblo no puede ser obligado, contra su voluntad, a aceptar un statu quo que no votó y que no quiere. La Constitución es un marco democrático, pero es igualmente cierto que hay democracia más allá de la Constitución.

Senyores i senyors, amb els resultats del referèndum de l'1 d'octubre passat Catalunya s'ha guanyat el dret a ser un Estat independent, i s'ha guanyat el dret a ser escoltada i respectada.

He de dir i avui cat es escoltada i respectada més enllà de les nostres fronteres

El sí a la independència ha guanyat unes eleccions per majoria absoluta, i dos anys després ha guanyat un referèndum sota una pluja de cops de porra. Les urnes, l'únic llenguatge que entenem, diuen sí a la independència. I aquest és el camí que estic compromès a transitar.

Com és conegut, la Llei de Referèndum estableix que, dos dies després de la proclamació oficial dels resultats, i en cas que el nombre de vots del Sí hagi estat superior al nombre de vots del No, el Parlament (i cito textualment de la Llei) "celebrarà una sessió ordinària per a efectuar una declaració formal de la independència de Catalunya, els seus efectes i acordar l'inici del procés constituent".

Hi ha un abans i un després del 1 d'octubre, i hem aconseguit el que ens vam comprometre a fer a l'inici de la legislatura.

Arribats en aquest moment històric, i com a president de la Generalitat, assumeixo en presentar-los els resultats del referèndum davant del Parlament i dels nostres conciutadans, el mandat que Catalunya esdevingui un estat independent en forma de república.

Això és el que avui pertoca fer. Per responsabilitat i per respecte.

I amb la mateixa solemnitat, el Govern i jo mateix proposem que el Parlament suspengui els efectes de la declaració d'independència per tal que en les properes setmanes emprenguem un diàleg sense el qual no és possible arribar a una solució acordada. Creiem fermament que el moment demana no només la desescalada en la tensió sinó sobretot voluntat clara i compromesa per avançar en les demandes del poble de Catalunya a partir dels resultats de l'1 d'octubre. Resultats que hem de tenir en compte, de manera imprescindible, en l'etapa de diàleg que estem disposats a obrir.

És conegut que des de l'endemà mateix del referèndum s'han posat en marxa diferents iniciatives de mediació, de diàleg i de negociació a nivell nacional, estatal i internacional. Algunes d'aquestes són públiques i d'altres encara no ho són. Totes són molt serioses, i eren difícils d'imaginar tot just fa un temps. Les crides al diàleg i a la no violència s'han sentit des de tots els racons del planeta; la declaració ahir del grup de vuit Premis Nobel de la Pau; la declaració de The Elders al front dels quals hi ha l'exsecretari general de Nacions Unides Kofi Annan i del qual formen part personalitats de gran rellevància mundial; els posicionaments de presidents i primers ministres de països europeus, de líders polítics europeus... hi ha un prec de diàleg que recorre Europa, perquè Europa ja se sent interpel·lada sobre els efectes que pot tenir una mala resolució d'aquest conflicte. Totes aquestes veus mereixen ser escoltades. I totes, sense excepció, ens han demanat que obrim un temps per donar l'oportunitat al diàleg amb l'Estat espanyol.

Avui també pertoca fer això. Per responsabilitat i per respecte.

Acabo. I ho faig apel·lant a la responsabilitat de tothom. Als ciutadans de Catalunya, els demano que continuïn expressant-se com ho han fet fins ara, amb llibertat i amb respecte als que pensen diferent. A les empreses i actors econòmics, els demano que continuïn generant riquesa i que no caiguin en la temptació d'utilitzar el seu poder per esporuguir la població. A les forces polítiques, els demano que contribueixin amb les seves paraules i les seves accions a rebaixar la tensió. També ho demano als mitjans de comunicació. Al govern espanyol, li demano que escolti, ja no a nosaltres si no vol, sinó als qui advoquen per la mediació i a la comunitat internacional, i als milions de ciutadans d'arreu d'Espanya que li demanen que renunciï a la repressió i la imposició. A la Unió Europea, li demano que s'impliqui a fons i que vetlli pels valors fundacionals de la Unió.

Avui el Govern de Catalunya fa un gest de responsabilitat i generositat, i torna a estendre la mà al diàleg. Estic convençut que, si els pròxims dies tothom actua amb la mateixa responsabilitat i compleix amb les seves obligacions, el conflicte entre Catalunya i l'estat espanyol es pot resoldre de manera serena i acordada, i respectant la voluntat dels ciutadans. Per nosaltres, no quedarà. Perquè volem ser fidels a la nostra llarga història, a tots els qui hi han patit i s'hi han sacrificat, i perquè volem un futur digne per als nostres fills i filles, per tota aquella gent que vulgui fer de Catalunya la seva terra d'acollida i d'esperança.

Moltes gràcies.

Carles Puigdemont i Casamajó
President de la Generalitat de Catalunya